

Kerülj közelebb
magadhoz!

180

180 másodperc

seconds

„Park újra megcsinálta!
Mint minden írása,
ez is megható és érzelmes,
anélkül, hogy mesterkélt lenne.”
– C Jessop

fine
selection

JESSICA PARK

JESSICA PARK

180

180 másodperc

seconds

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Ezt a könyvet Danielle Allmannek ajánlom.
Azért, mert bátor, olyan rettenthetetlenül bátor.*

1. FEJEZET

KISMADÁR

MOST KEZDEM A FŐISKOLA HARMADIK ÉVÉT, vagyis már csak két év, és szabad vagyok. Minden itt töltött nap arra emlékeztet, milyen hihetetlenül különbözöm a társaimtól, és eszembe juttatja, hogy sosem lehet belőlem nyitott, boldog és érzelmileg szabad ember. Egy ilyen helyen nehéz elszigetelődni, de én mindent megteszek ennek érdekében.

Simon húsz percig köröz az Andrews College campusán, mire parkolóhelyet talál. Az évkezdés napja mindig kész káosz, csak úgy özönlének a diákok a kocsikból, majd megszakadnak a kezükben tartott dobozok és táskák súlyától; az autók egymás hegyén-hátán parkolnak végig az utcán; a szülők könnyes szemmel bóklásznak, eltorlaszolják a járdát. Bostontól Észak-Maine-ig majdnem öt óra volt az út, és ez a kora szeptemberi nap inkább érződik augusztusi időnek, mint az ősz kezdetének. Üdv Új-Angliában! A kocsiban nem túl jó a légkondi, ragadok az izzadságtól, de igyekszem alig észrevehetően

meglebegtetni a pólómat, élvezve a könnyű szellőt, ami a kocsiból kilépve megcsap.

– Bocs a légkondiért – sajnálkozik Simon. – Már nem egy mai darab a járgány. – A vezetőülés felőli oldalon áll, a kocsi felett rám néz, és egy félmosoly kíséretében megpaskolja a kasznit. A hőség ellenére meglepően frissnek tűnik. – A legrosszabbkor romlott el, tudom. Gondoljunk csak úgy az útra, mint egy trendi kis detox kúrára. A Volvo biztos támogatná az ötletet.

Elmosolyodom és bólintok.

– Persze. A harmadévet úgyis illik valamiféle tisztítókúrával indítani.

– Ugye? Mielőtt még elkezded azokat a szörnyű főiskolás dolgokat, amikkel csak szennyezed a szervezeted. Bulik, menzakaja... – Int egyet a levegőben, és tudom, hogy azt szeretné, folytassam a viccet.

Simon annyira igyekszik, én pedig szokás szerint cserben hagyom. Tisztában vagyok vele, de csak ennyi telik tőlem. Nem az ő hibája; az enyém. Ő nagyon is kedves fickó. Talán túl kedves is. Túlságosan nagylelkű és megértő.

Simon, figyelmeztetem magamat, *az apám*. Szégyen, hogy milyen gyakran kell emlékeztetnem magam erre, pedig még az örökbefogadási papírokat is láttam. Az ég szerelmére, hát ott voltam, amikor aláírták őket, és amikor hivatalosan – és véglegesen – elhagyhattam a nevelőintézetet, tizenhat és fél éves vénasszonyként.

Meglátom az arcom tükörképét a kocsiablakban. Hosszú, fekete hajamat lófarokba fogtam, a súlya ólomként nehezedik a hátamra, tömött frufrum a homlokomra tapad az izzadságtól, az arcom vörös.

De nem a forróság miatt. Hanem a növekvő szorongástól.

Vizet akarok.

Nemcsak hogy találkoznom kell az új szobatársammal, de Simontól is el kell válnom. Utálnám, ha kínos búcsút kéne átélnie

miattam, ezért elhatározom, hogy megemberelem magam és vidámabb leszek. Egyszerűen nem vagyok túl jó a lánya szerepében, de azért meg akarom próbálni. Simon nagyon fontos számomra, mégis nehezemre esik ezt kimutatni.

Mosolyt erőltetek az arcomra, és a kocsit megkerülve a csomagtartóhoz sétálok.

– Szerinted elég lesz egy kör? – kérdezem. – Ha összehozzuk, meghívlak ebédre.

– Az undi egyetemi kajáldában? Ez nem túl motiváló... – Simon kivesz egy csomagot a kocsi hátuljából. Próbálja leplezni, de látom, hogy vigyorog. – Inkább egyesével viszem be a cipőidet, ha úgy megszórom az élményt.

– Igazából arra a görög étteremre gondoltam, egy sarokra innen. – A bőrrönd, amit felemelek, nem túl nehéz. Minimalista vagyok, ezért kevés cuccal utazom.

Simon feláll, oldalra billenti a fejét, felhúzza az egyik szemöldökét, és most már nem is leplezi a boldogságát.

– Görög étterem? Gyros is van? Meg humusz?

Bólintok.

– Még padlizsánkrém is.

Felemeli a dobozt és a csípőjének támasztja, hogy az egyik kezét szabaddá tegye. Sípító hangon folytatja:

– Fogd, amit érsz, és fuss! Csak a legszükségesebbeket hozd! Rohanj, mint a szélvész! – Kiránt a kocsiból egy kisebb sporttáskát, a járdához szalad, aztán a válla fölött odakiált nekem: – Gyerünk, Allison! Nincs vesztegetni való időnk!

Nevetve kiveszem a csomagtartóból a másik táskámat, majd lecsapom a fedelet. Simon csak heccel, mert igazából semmi sem maradt a kocsiban a suliba hozott cuccomból. A nevelőapám próbál viccet

csinálni abból, hogy képtelen vagyok bárhol is gyökeret eresztetni, és a többi diákkal ellentétben milyen kevés dolgot voltam hajlandó elhozni az apró kollégiumi szobámba, erről pedig eszembe jut, milyen édesen és megértően kezeli a személyiségem hibáit. Míg a legtöbb diáktársam órákig elszórakozik azzal, hogy kipakolja a cuccát a kocsiából, és dobozokat hurcol ide a campus raktárából, mi öt másodperc alatt kiürítjük az autót.

Tülekednem kell, hogy utolérjem Simont: mostanra olyan messze jár, hogy bosszantóan lemaradok mögötte. A bőröndömet lépcsőfokokon zötykölődve, a pázsiton keresztül vonszolom magam után, miközben levágom az utat a kollégiumi épületek között a sajátom felé tartva. Mire elérem Kirk Hallt, kapkodom a levegőt, Simon pedig már egy dobozon ülve vár, lezseren és lazán.

– Mi a fene, Simon? – szólok meg nehézkesen. – Honnan... honnan tudad egyáltalán, hová kell menned? – lihegem.

– Múlt héten tanulmányoztam a campus térképét. És talán tegnap is. Ja és egy kicsit ma reggel, indulás előtt. – Simon hozza a szokásos menő és jóvágású formáját, még egy parányi izzadságfolt sincs a vörös, gombos vászoningjén. Frizurája, amit mindig stílusosan a homlokából hátrafésülve hord, az utolsó száláig a helyén van. Lennyűgöző, hogy erőlködés nélkül is képes mindig kiegyensúlyozottnak látszani, még akkor is, amikor ez nem különösebben indokolt. Felém fordítja pilóta-napszemüveges arcát. – Még csak néhányszor jártam itt, de akkor sem akarok úgy kinézni, mint a többi kóválygó szülő, aki csak megy a gyereke után, mint egy vakegér. Azt akarom, hogy úgy tűnjön, tudom, mit csinálok.

Ettől elfog a lelkiismeret-furdalás, amiért nem hívtam meg magamhoz többször az elmúlt két évben. Talán ez az év más lesz. Talán idén képes leszek közelebb engedni magamhoz. Szeretném, ha így lenne.

A szívverésem ritmusa lelassul, de megint izzadni kezdek.

– Ezért úgy döntöttél, inkább vadul végignyargalsz a campuson, mint valami eszelős?

Elvigyorodik.

– Igen. Na, gyerünk, nézzük meg a szobádat!

Tavasszal reménykedtem benne, hogy szerencsém lesz a szobák kiosztásakor, és én kapom a sokak által áhított egyágyas szobák egyikét, de – szokás szerint – nem így lett. Órákig álltam sorban, hogy kiválaszthassam a szobámat egy összecsapott, kézzel vázolt térkép-ről, de mire sorra kerültem, nem maradt több egyágyas. Érthetetlen módon nem lehetett az interneten szobát választani, így hát kénytelen-kelletlen végigfutottam a még szabad szobák listáját, és közben némán átkoztam a kőkorszaki rendszert. A felügyelő diák többször is megkérdezte, hogy van-e valaki, akivel osztozhatnék a szobán, én pedig igyekeztem elereszteni a kérdést a fülem mellett, de amikor ötödször is feltette, szinte ráförmedtem:

– Nincs, oké? Nincs senki, akivel egy szobában lakhatnék! Pont ezért akartam egyágyas szobát!

Egyesek talán azt mondanák, jelenetet rendeztem, de engem túlságosan lefoglalt a pánikolás ahhoz, hogy ez érdekeljen. Végül egy két-személyes lakrész egyik felére esett a választásom, amiben legalább jutott nekem egy saját hálószoba, és egy közös helyiség is tartozott hozzá. Ezen a kicsi, közös helyiségen keresztül kell majd közlekednem, de azért valószínűleg el tudom szigetelni magamat. Optimistább pillanataimban néha elképzeltem, hogy ez a rejtélyes szobatárs és én talán jól kijövünk majd egymással. Vannak még csodák. Ma mégis szorongással tölt el a találkozás gondolata.

Pár perccel később túl is vagyok a koliba való bejelentkezésen, és a kezemben tartom a szobám kulcsát.

Aztán remegő tagokkal belépek a pincelakásba.

Simon felnevet, amikor meghallja a sóhajomat.

– Megkönnyebbültél, hogy még nincs itt?

Begurítom a bőrdömet az egyik sivár hálószobába, aztán letotytyanok a kőkemény, narancssárga kanapéra az előtérben. Simon elhoz egy gurulós széket a szobámból, élem görgeti, majd behuppant.

– Miért aggódsz ennyire?

Karba teszem a kezemet, és körülnézek a betonozott szobán.

– *Egyáltalán* nem aggódom. Biztos jó fej lesz a csaj. Tutira lelkitársak vagyunk, és befonja majd a hajamat, aztán hiányos öltözékben párnacsatázunk egyet, és mély, lesbikus kapcsolatba kezdünk. – Hunyorogva egy pókhálóra pillantok, és arra gondolok, hogy valahol biztosan póktojások várják a kikelést, és aztán pókok árasztják el az egész szobát.

– Allison? – Simon megvárja, hogy ránézzek. – Ezt nem teheted. Nem lehetsz lesbikus.

– Miért?

– Mert akkor mindenki azt fogja mondani, hogy a meleg nevelőapád varázslatos módon téged is meleggé változtatott, az egészből nagy ügyet csinálnak, aztán jönnek majd a tanult mintás dumával, és az aaaaaanyira unalmas lesz.

– Ebben van valami. – Szinte várom már, hogy póktojások hulljanak az égből. – Akkor inkább csak azt mondom, hogy a szobatársam biztosan egy édes, normális lány, akivel a legkevésbé sem akarok szexuális kapcsolatot létesíteni.

– Így már jobb – enyhül meg. – Biztosan kedves lány. Az ilyen neves bölcsészettudományi egyetemek csak úgy vonzzák a kiváló tanulókat. Ide jó emberek járnak. – Próbál önbizalmat önteni belém, de nem sikerül neki.

– Ja, tutira – válaszolom. Végigsimítok az ujjaimmal a kanapé rücskös, égetett-narancssárga szövethuzatán. Ez az izé egyértelműen kötáblákból készült. – Simon?

– Igen, Allison?

Sóhajtok, és veszek néhány lélegzetet, miközben a kanapéból kilógó ocsmány cérnaszálakkal játszadózom. – Majdnem biztos vagyok benne, hogy szarvai vannak a csajnak.

Simon megvonja a vállát.

– Azért erre nem vennék mérget. – Szünetet tart. – Habár...

– Habár mi? – kérdezem, és a hangomban iszonyat cseng.

Hosszú csönd következik, amitől ideges leszek. Végül Simon nagyon lassan így szól:

– Azért *egy* szarva *lehet* hogy van.

Felé rántom a fejemet, és rámeredek.

Simon tapsol egyet, és megpróbál kicsikarni belőlem egy mosolyt.

– Mint egy egyszarvúnak! Ó, te jó ég, lehet, hogy a szobatársad egy egyszarvú!

– Vagy orrszarvú – világítok rá. – Egy veszedelmes, vérszomjas orrszarvú.

– Az is lehet – erősíti meg.

Felsóhajtok.

– Azért jó hír is van: ha valaha viszketne a hátam, itt van egy egész kanapé, amivel vakarózhatok! – Nekivetem a hátamat a durva szövetnek, és magam elé emelem a kezemet, hogy megakadályozzam Simon tiltakozását. – Tudom-tudom. Maga vagyok a megtestesült pozitivitás.

– Ez nem újdonság – mondja Simon, és rám néz. A szeme kék, a bőre napbarnított és cserzett a Massachusetts partjainál, vitorlázással töltött hónapoknak köszönhetően. Barna hajába világos csíkokat

rajzolt a napfény ott, ahol még nem ősült meg. Többször kellett volna mennem vele ezekre a kiruccanásokra. Jövő nyáron, talán majd jövő nyáron...

– Véleményem szerint az, hogy az Andrews College hátvakarót biztosít neked, elég nagy luxus – mondja. – Élvezd ki!

Körbenézek a betonozott szobában, és megfogadom magamnak: adok egy esélyt ennek az ismeretlen szobatársnak. Kényszeríteni fogom magamat, hogy nyitott legyek, és barátságos. Talán nagyon is összeillünk majd. De arra nincs szükség, hogy ez a kollegiális kapcsolat átforduljon valami ennél többbe, mert az egyetlen igaz barátom, Steffi mindent megad nekem, amit csak egy barát megadhat, és a szívemben csak egynek van hely. De egy jó, működőképes kapcsolat egy szobatárssal? Az egészen élvezhető lenne.

Na jó, az „*élvezhető*” azért túlzás, maradjunk inkább abban, hogy „*elviselhető*”.

Hangosan kopogtatnak az ajtón, ami ezután kicsapódik, és bekukkant rajta egy kusza szakállú, magas fiú, gyöngy nyaklánccal a nyakában.

– Hé, te vagy Allison?

Bólintok.

Ragyogó mosolyt villant rám.

– Szia! Örülök, hogy megismerhetlek. Én Brian vagyok, a kolifelügyelő. Figyu, haver, üdv nálunk. Repesünk az örömtől, hogy a Kirk Hallt választottad. Állati egy év lesz! – Pumpál egyet a levegőben a kezével, én pedig kis híján hátrahőkölök. – Szóval, tesó, van itt valami, amit tudnod kell. A szobatársadról. Van egy kis gikszer.

– Mit értesz *gikszer* alatt? – kérdezem.

– Ööö, izé, hát azt, hogy idén nem fog suliba járni. Valami antarktisi utazásról hadovált, meg leopárdfókákról. – Elfintorodik. – Ha

engem kérdezel, nem hangzik túl csábítóan, hónapokig egy laborban gubbasztva tanulmányozza ezt a lényt, aztán elindul, hogy végre élőben is lásson néhányat.

Simon arca megint ráncokba gyűrődik.

– Leopárdfókát?

– Ja, haver – mondja a nyakláncos srác, és befogja az orrát. – Tutira büzlenek. Úgy fest, idén szólóban repkedsz majd, kismadár. – Hirtelen felragyog az arca. – De figyu, ma este tartunk egy atom nyitóbulit, épp ebben a koliban. A harmadik emeleti előtérben. Ott tali! – Egyik ujjával rám mutat, majd eltűnik, és hagyja, hogy becsapódjon mögötte az ajtó.

Habár Simont láthatóan megrázta a tény, hogy nem lesz szobatársam, én határozottan feldobódom tőle. *Idén szólóban repkedő kismadár leszek!*

– Menjünk baklavát enni! – szólalok meg kissé túlzott lelkesedéssel.

– Allison...

– Mi az? Ó! – Bánatos kifejezést erőltetek az arcomra, és próbálom leplezni az események okozta megkönnyebbülésemet. – Na jó, nem mondom, hogy rossz lett volna együtt lakni valakivel, de azért így is jó. Biztos, hogy annak a lánynak különleges éve lesz. Inkább örüljünk neki. Tudtad, hogy a leopárdfóka a mintázataról kapta a nevét? Olyan csini.

Simon a levegőbe emeli a kezait.

– Nem tudtam. – Próbálja kitalálni, hogy mit mondjon. – Figyelj, tudom, hogy nem szereted az embereket, de ettől még nem kellene örülnöd, hogy...

– Egy lány úgy döntött, inkább egy laborban meg a fagyos tundrán él egy évig, és egy vérszomjas, furi állatot tanulmányoz, mint hogy velem éljen?

Szomorúnak tűnik.

– Igen. De nem arról van szó, hogy ismert téged, és... visszautasított. Csak követi az álmait, vagy mi.

Egy darabig szótlánul ülünk, aztán – mivel a fenekem kifejezetten megfájdult a szúrós kanapéhuzattól – felállok, és megteszem a pár lépést a helyiségig, ami a másik lány hálószobája lett volna. Az ajtófélfának támasztom a fejemet, és a padlót bámulom.

– Sajnálom, hogy nem szeretem az embereket. Sajnálom, hogy ilyen nyilvánvalóan megkönnyebbültem, amiért egyedül fogok élni.

– Semmi baj – válaszolja gyengéden. – Megértem.

– És sajnálom, hogy pesszimista vagyok.

– Ezt is megértem.

– És sajnálom... – Nem találok a szavakat. – Sajnálom. Azt hiszem, hibát követtél el. Mármint *velem*. – Először mondom ki ezt, pedig már évek óta gondolkodom rajta. Nem tudom, miért pont most kívánczozott ki belőlem, bár az is igaz, hogy általánosságban véve nem sok mindent tudok.

A szemem sarkából látom, ahogy Simon feláll a székből, és felém fordul. Halkan, de nagyon határozottan így szól:

– Nem. A legkevésbé sem követtem el hibát azzal, hogy téged választottalak.

Mivel elég jól ismer, nem lép közelebb, ölelést vagy bármi egyéb érzelmi vagy fizikai érzelmkifejezést remélve. Becsülöm Simonban, hogy tiszteletben tartja a korlátaimat. Tudja, hogy a kapcsolatépítés nem az én asztalom.

Az emberek sem azok.

A bizalom sem.

– És van még valami, amiben biztos vagyok... – folytatja. – Jössz nekem egy ebéddel!

Így hát elsétálunk a campustól egy háztömbre lévő görög étteremig, és rendelünk egy örületes adag kaját. Rengeteg időt töltök a fejem tömésével, kevesebbet a beszéddel, de Simonnak köszönhetően kevésbé kellemetlen a csend, mint amilyen lehetne.

– Azért kíváncsi vagyok, milyen lehet a csaj – mormogom két falat között. Pár pillanatig elképzelem, hogy átlagos egyetemista életet élek, egy szuper, jó fej szobatárssal, és hogy még élvezem is az egészet. Az előző két szobatársammal, nem meglepő módon, semmiféle kapcsolatot nem építettem ki. Tudom, hogy az én hibám volt. – Lehet, hogy tők jó arc. Talán összebarátkoztunk volna.

Simon megköszörüli a torkát. Tudja, hogy csak kamuzok.

– Viszont – folytatom érzelemmentes hangon – láthatóan a leopárdfókák élete szerelmei, és mivel engem kiver tőlük a víz, valószínűleg úgysem működött volna a dolog. Így lesz a legjobb.

Megfájdul a fejem. Lehúzom az italomat, aztán arra koncentrálok, hogy újból és újból megtöltsem a poharam szénsavas vízzel.

– Mennyit tudsz valójában arról az állatról? – szakítja félbe Simon a mániákus vízívó akciómat. – Én alig hallottam róla valamit.

Csupán egy percmbe telik keresni egy képet egy leopárdfókáról a telefonomon, amit aztán Simon arca elé tartok.

– Nézd a fogait. Ennek az állatnak mini lándzsák vannak a fogai helyén.

Simon legyőzött pillantást vet rám.

– Rendben. Igazad van. Tényleg elég kellemetlen egy állat. Lehet, hogy nem lett volna túl jó szobatárs a csajból.

Elégedetten hátradőlök; már a fejem sem fáj annyira.

2. FEJEZET

CSAK EGY JÁR

ESTE KILENCKOR MÁR ÁGYBAN VAGYOK, végigsimítom a ropogós ágyneműhuzatot, mert azt akarom, hogy a tökéletes hajtás a mellkasom fölött a helyén maradjon. Egy apró asztali ventilátor épp annyira mozgatja a levegőt, hogy ne fulladjak meg ezen a forró éjszakán. A visszatérésüket ünneplő diákok kurjantgatásától görcsbe rándul a gyomrom, ezért nem nyitom ki a kicsi ablakot. A ventilátor zúgása nem nyomja el a részeges mulatozás hangjait, de azért némileg javít a helyzeten.

Arra riadok fel, hogy valaki váratlanul dörömböl az ajtómon, és szükségem van egy pillanatra, hogy elfojtsam az előtörő pánikot, de aztán vonakodva ajtót nyitok.

– Allison! Hogy telt a nyár? Nem jössz a fenti buliba? – Egy tőrékeny lány áll velem szemben, a kezében műanyag poharat tart. Hidrogénszőke haja vad, vastag csomókban indul a feje tetejéről, és a vállára omlik. Felismerem, tavaly volt néhány közös óránk. Becky? Bella? Brooke? B-vel kezdődik a neve. Amikor meglátja a topomat

és a pizsamanadrágomat, észbe kap. – Ó, gondolom akkor nem – mondja.

Széles mosolyt villantok rá.

– Szia! De jó látni! Istenem, csodásan festesz! És milyen csokibarna vagy! – sikerül olyan lelkesnek hangoznom, hogy még engem is meglep a vinnyogásom. – Durván kivagyok a nyárzáró buliktól. – Sokat sejtető pillantást vetek rá, ami remélhetőleg azt sugallja, hogy annyira örült és botrányos tevékenységekben vettem részt az elmúlt hetekben, hogy képtelen lennék még egy társasági eseményre elvon szolni magamat. Ásítást színlelek.

A B-vel kezdődő nevű lány megértően megemeli a poharát, és olyan heves bólogatásba kezd, hogy pár hajtincs belelóg az italába.

– Átérzem. Hát, akkor pihengess. Majd legközelebb, oké?

Rémisztő a gondolat, hogy még két évet kell azzal töltenem, hogy próbálok kibújni a társasági interakciók alól. Ha láthatatlanná tévő köpenyben járhatnék az egyetemre, megtenném.

– Naná... – Elkövetem a szörnyű hibát, hogy hezitálok, ami világossá teszi számára, hogy bármennyire szeretném, nem jut eszembe a neve.

– Carmen – mondja a hangjában némi bosszúsággal. – *Carmen*. Melletted laktam tavaly, és együtt jártunk irodalomra meg brit tőrre.

– Tudom a nevedet, butus! – kétségbeesetten keresem a szavakat. Nem akarok bulikra járni, de azért a lelkébe sem szeretnék belegázolni. Az ilyen pillanatokban azt kívánom, bár ne lennék ennyire béna és furcsa. Hogy barátságosnak tűnjek, erőlködve így szólok: – Csak éppen... Éppen a menő fülbevalódat néztem. Annyira egyedi.

Egyik kezével a füléhez nyúl.

– De hát csak egy egyszerű, ezüst karika-fülbevaló.

– Öő, nem is úgy értettem, hogy egyedi. Hanem, hogy... tökéletes a mérete. Se nem túl nagy, se nem túl kicsi.

Carmen hitetlenkedve néz rám.

– Aha, oké...

– Szuperül néz ki. Régóta szeretnék egy ilyet.

– Anyukámtól kaptam. Ha szeretnéd, megkérdezem, hol vette. Elmosolyodom.

– Az nagyon kedves lenne tőled. Kösz! – Észreveszem, hogy a hangom túlságosan csicsergős, ezért kicsit visszaveszek, majd újabb kamu ásítással próbálkozom. – Viszont bocsi, de ma este tényleg tiszta nyomi vagyok. Igyál helyettem egy sört, oké?

– Naná! Máris kezdem! – Nagyot kortyol az italából, majd elindul a folyosón, de néhány lépés után visszafordul. – Jó újra látni téged, Allison.

– Téged is, Carmen!

Kulcsra zárom az ajtót, és leoltom a villanyt. A másik, üres hálószobába vezető ajtó nyitva áll, és rámeredek. Nyitva hagyjam, vagy becsukjam? Nem tudok dönteni. Ha becsukom, olyan lesz, mintha lenne odabent valaki. Alszik, tanul, vagy egy fiúval van, és kettesben akarnak maradni. Mintha lenne egy barátom, akivel tényleges kapcsolatam van. Vagy valami. Ha nyitva hagyom, csak arra fog emlékeztetni, hogy nincs ott senki.

Őszintén nem tudom, mitévő legyek. Telnek-múlnak a percek.

Hirtelen előrevetődöm, megragadom a kilincset, és becsapom az ajtót. A szoba többé nem létezik.

Szapora léptekkel továbbmegyek, és a saját ajtómat is bezárom. Gyorsabban nem is vethetném bele magamat az ágyamba.

Hadonászva az államig húzom a takarót, mint valami örült. *Mégis, miért jött át hozzám Carmen?* Megmagyarázhatatlan. A lábujjaim

vadul fickándoznak, ezért összecsapom a két talpamat, hogy megnyugtassam őket.

A takaróval legyezem a testemet, aztán újra lesimítom az anyagot, és ellenőrzöm, hogy a hajtás a helyén van-e. Simon ragaszkodott hozzá, hogy új ágyneműt kapjak, pedig már volt egy szettem. Kimosta és ki is vasalta nekem indulás előtt. Szörnyen csalódottnak tűnt, amikor megpróbáltam visszautasítani az új szettet.

– Nem élhetsz egyetlen szett ágyneművel! Kérlek! A kedvemért! Csak most az egyszer, ebben az évben, vigyél kettőt! – kérlelt. – Szuper sűrű szövésű az anyaga. – Így hát megköszöntem neki, és elfogadtam a sűrű szövésű ajándékot.

A súlyos pamutanyag szokatlanabb számomra, mint az olcsó, szűrés huzatok, amikben gyerekkoromban aludtam, ezért kicsit csábít a gondolat, hogy elővegyem a szekrényből a régi szettet, és áthúzzam az ágymat, de mivel szeretném boldoggá tenni Simont, maradok ennél. Évek óta próbálja elérni, hogy más legyen számomra a „normális”.

Bárcsak megengedhetném neki, de a múltam túlságosan bonyolult ahhoz, hogy helyrehozza.

Tízéves koromban feladtam a reményt, hogy valaha is stabilitás legyen az életemben. Szerintem egész sokáig tartott az optimizmusom, de amikor betöltöttem a tízet, világossá vált számomra, hogy sosem fognak örökre fogadni. Kinek kellene egy szégyenlős, érdektelen, bizalmatlan gyerek, aki már rég kinőtt a cuki babakorból?

Behunyom a szemem, és csak simogatom a huzatot; próbálom elfojtani a szorongást, ami rám tör, valahányszor felidézem a múltat.

Emlékszem, egyszer egy nagyon kedves szociális munkás hozott el az egyik családtól, nyolcéves koromban. Január elseje volt, a hókupacokat eső verte, ő pedig idegességében legalább tucatszor

megigazította a rózsaszín gyapjúsálát. Milyen egy nyomasztó munka! Még most is látom a szülők és a két saját gyerekük mosolygó arcát, ahogy búcsúzóul megölelnek, integetnek, minden jót kívánnak, és megköszönik, hogy velük voltam. *Megköszönik*, mintha egy cserediák lettem volna, aki csak beugrott egy időre, hogy megismerje egy felső középosztálybeli, massachusettsi család szokásait. Mintha csak szórakozásból láttak volna vendégül. De legalább finomakat ettem, jó iskolába jártam, és abban a hat hónapban még balettórákat is vehettem. A balettórák viszont nem kompenzáltak a fájdalomért, amit akkor éltem át, amikor elküldtek maguktól.

A gyerekkorom másról sem szólt, mint az iskolaváltásról, szobaváltásról, házváltásról, új környékekről és új családokról. Eszembe jut, hány tanárral, hány osztálytárssal ismerkedtem meg, és hány-szor kellett újrakezdenem.

Aztán ott voltak még a születésnapok. Vagy túlzásba vitték az ünneplést, vagy teljességgel megfélekeztek róla.

Felgyorsul a légzésem, és az ágyneműhuzat felett ökölbe szorul a kezem. Próbálom emlékeztetni magamat, hogy a mostani életem felülmúlja minden korábbi reményemet. Nyugodtnak kéne lennem. Itt van nekem Simon. Megígérte, hogy nem megy sehova. Örökbe fogadott. Még a papírokat is aláírta, az ég szerelmére! Jogilag *köteles* velem maradni.

Szóval, a nyakán maradtam.

A telefonom hangja félbeszakít, mielőtt még igazán belelovallnám magamat.

Steffi. Ő az egyetlen ember a világon, akivel most beszélni akarok.

Megtörlöm az arcomat, és köhögök egyet, hogy kitisztuljon a torcom.

– Szia, te lány!

– Szióka! – kiáltja Steffi vidáman. Már ettől jobban érzem magamat.

Steffi az egyetlen biztos pont az állandóan változó, megbízhatatlan világomban. Azóta, hogy tizennégy éves korunkban megismerjük egymást, túlélőtársak vagyunk. Bár csak három hónapig éltünk együtt az egyik nevelőcsaládnál, akik négy másik gyereket is befogadtak, de az a három hónap elég volt ahhoz, hogy örökké tartó barátság szövődjön köztünk.

– Milyen Kalifornia? – kérdezem.

– Röhejesen napsugaras és csodaszép. Pont, mint én – nevet fel Steffi rekedtes hangon, és szinte látom magam előtt, ahogy a hosszú, szőke haját dobálja. – Arra születtem, hogy Los Angelesben éljek, tudod jól. És te is arra születted. Majd rájössz, ha végre lediplomázol, és idevonszolod a popódat.

Elmosolyodok.

– Ez a terv. – Hallom, ahogy a zene a háttérben hangosodik, aztán elhalkul, majd azt, ahogy Steffi vállfákat húz végig a szekrényben lévő akasztórúdon. – Mész valahova?

– Naná, hogy! Kihangosítóra teszek, amíg öltözöm, okés? Na, mi újság veled? Rendben ment a beköltözés apucival?

– Aha. Izé... Együtt ebédeltünk.

– Simon még mindig olyan dögös, mint volt?

– Uramisten, Steffi! Ne légy undi! – szólok rá, de azért én is elnevetem magamat.

– Nem az *én* apukám – mondja szexis, majd hогynem perverz hangon. – Ha bevetném magamat, én lehetnék Mrs. Simon Dennis. Az anyukád!

– Fogd be! Ez tök fura. Simon amúgy is meleg – emlékeztetem. – Nem igazán vagy az esete. Hál' istennek.

– Ennyit erről – sóhajt színpadiasan. – A fenébe! Még mindig hordja azt a szupercuki pilóta-napszemüveget? Inkább ne is válaszolj. Miért ilyen igazságtalan a szerelem?

Az égre emelem a tekintetemet.

– Azt hiszem, túl fogod élni, ha nem ejtheted rabul Simon szívét.

– Semmi baj. Az a tervem, hogy a bánatomat egy sor vodka-szódába fojtom, aztán felszedem a legdögösebb pasit, akit találok. És te? Te is akcióba lendülsz majd egy cuki egyetemistával e balszamos őszi estén?

Kis híján horkantok egyet. De végül inkább ezt válaszolom:

– Holnap kezdődnek az órák. Szóval ma este... lazára veszem a figurát. – Valamiért döcögve mondom ki a szavakat, és Steffinek ez épp elég ahhoz, hogy tudja, valami nem stimmel.

– Mi a baj, Allison? – kérdi most már gyengéd hangon.

– Semmi.

– Nehéz estéd van?

Nincs értelme hazudni neki.

– Igen. Egy kicsit. Nem is tudom, miért.

A háttérben elhallgat a zene. Akár akarom, akár nem, Steffi most már csakis rám figyel.

– Szeretnél beszélni róla? – kérdezi.

Nem tudok megszólalni, de elég jól ismer ahhoz, hogy tudja, bólogatok.

Elmondja mindazt, amit már én is tudok – vagy legalábbis tudnom kéne, Steffi mégis túl gyakran kénytelen emlékeztetni rá.

– Nem statisztikai adatok vagyunk. Kijátszottuk a rendszert. Senkinek sem kellettünk annyi évig? Hát, jó. Inkább felrobbantottuk a rendszert. Egyedül nőttünk fel, elutasítottak minket, nem akartak minket. De a francba velük! Elvégeztük a gimit, és most mindketten egyetemisták vagyunk. Nem lettünk börtöntöltelékek. Sem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

drogosok. Sosem szöktünk meg és végeztük az utcán, ki tudja mibe keveredve. Nem statisztikai adatok vagyunk – hangsúlyozza. – Össze-kerültünk néhány ócska családdal. És néhány szuperrel is. A részle-tek nem számítanak. Hallasz engem? A részletek *nem* számítanak. Én nem akarok a múltban élni. És te sem akarsz. Nem megyünk vissza oda. Annak vége. Nem vagyunk rohadt statisztikai adatok! Sosem leszünk azok. Mi vagyunk a kivétel, és kivételesek vagyunk. Érted?

Megint bólintok.

– Igen. – Mire Steffi és én találkoztunk, már csak árnyéka voltam önmagamnak, de ő felrázott engem. Legalábbis valamilyen szinten.

– Na és mi maradt ki? – faggat tovább. – Mit csinálunk? Minden egyes nap?

Az oldalamra gördülök, és lekapcsolom a reflektorként rám vilá- gító kislámpát.

– A jövőre összpontosítunk, és nem nézünk hátra.

– A fényes jövőre – javít ki. – És miért áll előttünk fényes jövő? – kérdezi.

– Azért, mert elhatároztad, hogy tanulnunk kell. Mert tudtad, hogy a tanulmányaink folytatása a legfontosabb. Hogy az fog minket meg- menteni.

Nem azért mondatja ki velem mindezt, hogy őt fényezzem; csak- is azért, hogy hangsúlyozzam az érdemeinket. Pedig igazán elis- merhetné, hogy az egész jórészt neki köszönhető, hiszen minden egyes költözésnél fenyegetőzött, hízelgett és embereket vesztegetett meg, hogy megszerezze az elérhetőségemet. Azután is fáradhatatlan- ul együtt tartott minket, hogy elszakadtunk egymástól. És csakis Steffinek köszönhető, hogy folytattam az iskolát, mert belém nevel- te, hogy a tanulás létfontosságú a túléléshez.

– És bejutottál az egyetemre. Ráadásul egy elég jó egyetemre.